

Cataluña, evidentemente estaríamos en desventaja. Y estaría en desventaja una buena parte de Cataluña que nosotros representamos. Incluso le digo más, ya sé que es una locura, pero se podría prescindir perfectamente de un grupo como CiU, por ejemplo, y no se notaría, en estos temas, nada –ya os los defienden los demás, ¿eh? Sin embargo, si faltamos nosotros sí que se notará. (*Veus de fons.*)

Pero, además, no respeta el pluralismo lingüístico de Cataluña. En el artículo 23, apartado 3, toma la lengua catalana como la única de los medios de comunicación audiovisuales, cuando existe otra que es igualmente oficial en Cataluña. Me temo que saben cuál es, se lo he recordado ya más de una vez. Además de ser la lengua común de todos los españoles, en este caso, el castellano o español, sin contar contara, además, con el aranés que también es lengua oficial, si nos remitimos a la Val d'Aran.

Dice así el apartado 3 del artículo 23: «La llengua institucional de tots els catalans i de tota l'activitat relacionada amb la producció, l'emissió i la difusió de continguts de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals és el català.» Volvemos a estar otra vez en lo mismo. ¡Qué persistente soy! ¡Qué persistentes sois! No hay manera, ¿es tan difícil decir que las lenguas institucionales son el castellano y el catalán? Bien, podemos hacer dos cosas: o lo ponemos así, y entramos todos a jugar, o lo quitamos en absoluto y no ponemos nada, que sería lo mejor, porque las lenguas, al fin y al cabo, ya están representadas por la población que las habla.

No parece lógico que con esta ley se pretenda acabar con el pluralismo ideológico y lingüístico, cuando hace solo unas semanas se votó en esta misma cámara por parte de todos los grupos parlamentarios a favor de que no se cerraran las emisiones de Radio Televisión Española en Cataluña, porque considerábamos todos que era una merma de la pluralidad lingüística en Cataluña. No entiendo por qué se les exige nuevamente a las instituciones, en este caso, comunicativas de España, pluralidad y después no se cumpla con la pluralidad en nuestra propia comunidad.

Si exigimos, por tanto, la permanencia de Radio Televisión Española en Cataluña y votamos para que no se cerraran sus instalaciones, porque eso significaría una merma en la pluralidad lingüística de Cataluña, no podemos, por lógica, hacer ahora una ley de Corporación Catalana de Mitjans de Comunicació Audiovisuals cuya consecuencia inmediata es el fin de la pluralidad lingüística y, quién sabe, quizás, de la ideológica.

Esto, evidentemente, lo pongo mucho más en duda. Ni ustedes, señores del Gobierno, ni la oposición podemos permitir que una ley como esta que ha de asegurar la pluralidad informativa, que no ha de ser sospechosa de partidismo, salga de esta cámara sin el consenso de todos. Yo creo que es una responsabilidad de todos nosotros hacer una ley donde estemos de acuerdo en que todos confiemos en que se van a cumplir a raja tabla la objetividad y no en la exclusión. Por ello les instamos a que la retiren o corrijan en la dirección adecuada. Mientras tanto, si no es así, por nuestra parte presentaremos algunas enmiendas, que aquí he dicho.

Y mal podríamos empezar vendiendo independencia, en este caso, independencia informativa y ecuanimidad, si cuando hacemos la ley que lo ha de evitar comienza a dejar fuera la sensibilidad de un grupo parlamentario tan especial como es Ciutadans. Lo he explicado hace un momento, no es lo mismo –no es lo mismo– por la característica ideológica que nosotros tenemos, en términos culturales, nacionales, lingüísticos, etcétera, no es lo mismo dejarnos fuera que estar dentro.

Honorable *conseller*, mira que es usted amable y, sin embargo, en las proposiciones de ley y en los proyectos de ley que salen de su departamento o tienen algo que ver son lo contrario. Yo me pregunto por qué una ley que está en trámite hace siete años todavía no se ha justificado aquí, se ha aprobado aquí. Alguna cosa debe tener esta ley cuando todos los grupos, o algunos grupos temen que el que está gobernando la apruebe. Recuerdo que no es el mismo grupo que está gobernando ahora el que inició el proceso de esta ley.

Por lo tanto, yo diría que deberíamos ponernos inmediatamente de acuerdo porque hay muchos trabajadores en el campo del periodismo que están deseando que esta ley acabe por ponerse de verdad encima de la mesa.

Para acabar les diría una última consideración: si esta ley no sale consensuada de todos los grupos políticos, pueden estar seguros que siempre habrá alguien que sospeche que esta ley sirve a un gobierno, a un partido o a un grupo parlamentario determinado.

Gracias.

El president

La proposició de llei, doncs, continuarà la seva tramitació.

Proposició de llei de reforma parcial de l'impost sobre successions i donacions (debat de totalitat) (tram. 202-00011/08)

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és el setè i que és el debat de totalitat sobre la Proposició de llei de reforma parcial de l'impost sobre successions i donacions. D'acord amb l'article 105.2, presenta la iniciativa l'honorable senyor Antoni Fernández Teixidó, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. Fernández Teixidó

Senyor president... Senyores i senyors diputats, parlem avui de la reforma parcial de l'impost de successions i donacions. Des que llegim Strauss, sabem que les qüestions importants es discuteixen quasi en la intimitat. Això em sembla fora de discussió avui. I els voldria parlar d'aquesta llei des de cinc punts concrets, perquè tinguem un debat, si més no, enraonat, allunyat d'estèrils discussions de caràcter més ideològic.

Els vull parlar de l'orientació; dos, dels fonaments; tres, de l'oportunitat; quatre, de la proposta pròpiament dita, i cinc, dels beneficiaris.

Comencem per l'orientació. Estem a favor de les rebaixes fiscals, com a orientació del Govern i de tots els governs que practiquen polítiques econòmiques al segle XXI. Rebaixes fiscals selectives, no massives. No estem per la supressió dels impostos, considerat des d'un punt de vista general. No perdem el temps en aquest debat. Selectivament creiem que hi han impostos que s'han de reduir o que han de desaparèixer.

Defensem, doncs, una concepció fiscal que plantegi un sistema progressiu, just i no discriminatori, que fomenti i esperoni la creació de riquesa, i alhora estem en contra de la creixent pressió fiscal, no d'aquest Govern, no d'aquest país, en general. Ens consta –i els consta a vostès– que a Espanya i a la majoria de països d'Europa, fins i tot amb governs clarament compromesos amb les rebaixes fiscals, la pressió fiscal creix. Si vostès tenen la paciència de llegir les sèries de fiscalitat del Govern de la senyora Thatcher, veuran que, malgrat tota la prèdica, la pressió fiscal va pujar. I que al Govern Reagan no li va passar una altra cosa que el fet que la pressió fiscal creixés, mai es va aconseguir que aquesta pressió fiscal fos dominada. Contra aquesta orientació, rebaixes fiscals selectives.

Tres, és un compromís electoral nostre. Ho hem presentat així davant del nostre electorat i tenim l'obligació de complir presentant aquesta iniciativa aquí al Parlament.

Quatre, recollim una exigència de moltes institucions, no només dels agents socials, no només de les organitzacions empresarials, de moltes institucions –de caràcter acadèmic, col·legis professionals; de caràcter econòmic...– més enllà dels agents socials.

I, cinc, creiem nosaltres que està inscrita en el signe dels temps una rebaixa fiscal com la que proposem. És a dir, ens costa veure exemples arreu d'Europa de manteniment d'impostos que van gravant a la llarga la capacitat contributiva o la capacitat de contribució de la ciutadania.

Per això hem presentat tres iniciatives –tres–, que tenen vostès a la cambra en aquest moment a disposició. Una: la reforma parcial de l'impost de successions i donacions, en parlem avui. Dues: la modificació de l'ITP i d'actes jurídics i documentals. I tres: la modificació parcial de l'impost de patrimoni. I avui parlem d'una, de les successions i de les donacions.

Voldria fer una reflexió sincera i avançar-me: «Diputat, per què vostès no van proposar una reforma de l'impost de successions i donacions quan governaven? Varen tenir una magnífica oportunitat de fer-ho durant tants i tants anys.» Els confessaré que, si més no, en el darrer Govern del president Pujol, en què vaig tenir l'honor de participar, aquest va ser un debat. Recordo debats específics a la comissió delegada parlant de si eventualment podíem, o no, reduir l'impost de successions i donacions. Però inèrcies clàssiques del mateix pensament fiscal, el dret que tots tenim a l'evolució d'idees i un pressupost que no tenia indiscutiblement el perfil que avui té, amb una capacitat d'ingressos que no són la que avui té la Generalitat de Catalunya, van desaconsellar, en general, que aquest tipus d'iniciativa es plantegés per l'anterior Govern. Però no creguin vostès que això no va formar part

de l'agenda i del debat del Govern. No es va veure l'oportunitat. I creiem que ara es dona l'oportunitat, com després tractaré de justificar.

Quin és l'eix de la nostra proposta, més enllà del debat ideològic, en què avui, si més no –els ho avanço als diputats que prendran l'ús de la paraula–, jo personalment no hi estic interessat? Estem en un debat que avui no podem abordar, i tampoc sé si aquest és el marc idoni per abordar-lo, que és: Com entenem la fiscalitat, des del punt de vista de la justícia distributiva? Això és del que parlem. Dit d'una altra manera, que crec que possiblement seria més entenedor: són els drets de propietat i la capacitat del testador elements suficients des de la seva legitimitat per exercir el dret de propietat, sí o no?

Dit d'una altra manera, per quina raó un home, un contribuent, home o dona, que paga habitualment tots els seus impostos hauria de, en un acte més, per pressió de l'Administració, fer una passa més en l'impost de successions i donacions? Hi han motivacions –les coneixem històricament– que aquest diputat no comparteix. Una molt clàssica –que vaig tenir l'oportunitat d'assistir en el debat anterior quan el Partit Popular presentava la seva moció en la mateixa línia que nosaltres presentem–, la igualtat d'oportunitats. Són compatibles els drets de propietat i la seva legitimitat i la igualtat d'oportunitats? Sí o no? Una pinzellada: un home o una dona que testa i un hereu que rep, no rep en el moment justament que neix i comença la seva activitat personal. La repetida idea de la igualtat d'oportunitats que queda frustrada en funció de la voluntat del testador no és certa, senyores i senyors diputats. I més quan l'esperança de vida creix, com ha crescut durant tants i tants anys, darrers anys, a tots els països. Un home rebrà..., una dona, una família rebrà una herència amb 50, 40, 55 anys. És aquest un element diferenciador de la igualtat d'oportunitats? Ho seria si els ciutadans rebéssim l'herència en el moment que naixem, i aquí sí que quedaria pertorbada la igualtat d'oportunitats. Senyores i senyors diputats, no és aquest el cas.

I tornem a la discussió més teòrica –no la pretenc esgotar avui aquí– de què entenem per drets de propietat i si tenim la legitimitat o no, després –com veuran vostès en l'argument més pràctic– de la pressió fiscal suportada per un contribuent de pensar en una pressió fiscal addicional. El motiu pràctic: Doncs perquè tenim una tributació que ja ha estat exercida en moments anteriors a l'actual impost de donacions i successions. Vostès ho saben perfectament. Un ciutadà tributa per l'impost de societats i/o per l'impost de renda a les persones físiques, en funció que tingui o no accions en una companyia. I tributa per l'impost de la renda a les persones físiques! Tributa també per l'impost de patrimoni; per l'impost de patrimoni, per l'impost de plusvàlues, per l'impost de l'IBI, per l'impost de tots els valors que en l'àmbit patrimonial tributa. I, a més, aquest home té, quan l'oportunitat de la seva voluntat de deixar l'herència als seus fills, una altra tributació més. Pregunta: excessiu o no? Resposta: crec que sí. I caminar cap aquesta comprensió del fenomen d'aquest dret de propietat, quan el contribuent d'una manera ben entensible ha fet la seva aportació, em sembla exagerat. Si més no, aquesta és la nostra percepció de les coses i per ai-

xò, des d'aquest punt de vista, nosaltres som partidaris de la supressió com la plantejarem.

Un tema molt concret, el punt 3. Per què el Grup Parlamentari de Convergència i Unió presenta ara aquesta iniciativa? Per què la va presentar el Grup Parlamentari del Partit Popular? Ja ens ho va explicar l'illustre diputat Millo la darrera sessió. Per què la presentem aquí? Doncs perquè observem –ja em perdonarà, senyor conseller– una certa passivitat per part del Govern respecte a aquest impost. Incontrovertible el que dic. Els agrada o no, però cregui'm que és incontrovertible. Vostès van enviar un projecte de llei aquí, la passada legislatura; feina que vàrem tenir –el conseller i alguns diputats aquí en són testimonis– per acordar un grup d'esmenes i, finalment, aquell projecte de llei no va prosperar. Si el convenciment del Govern fos que aquell projecte era l'idoni, avui no estaríem parlant de la proposició de llei de Convergència i Unió, estaríem parlant del projecte de llei del Govern. M'avisaran que ja arribarà, que tot arribarà, que les coses de palau, a poc a poc van. Però, això justifica que nosaltres, preocupats, presentem, amb el dret parlamentari que ens assisteix –i sé que cap parlamentari ens discutirà–, una iniciativa com les que avui els presentem. Una iniciativa que el que pretén és justament la supressió d'aquest impost. Tenint en compte que és un impost que no podem suprimir perquè és de titularitat estatal, però organitzem tot el conjunt de la modificació perquè pràcticament la ciutadania no pagui.

Hi ha un segon element que ens ha obligat també a valorar la necessitat de presentar una iniciativa d'aquestes característiques: els pressupostos. Ni un gest, ni una aclucada d'ull, ni una referència a l'impost de successions; una de ben clara: un increment del 12 per cent. Vostès comprendran que el nostre compromís amb el nostre electorat ens obliga a presentar aquesta proposta aquí i a tractar que no sigui derrotada, no cal ni dir-ho. En fi, iniciativa que tindrà la mateixa sort que ha tingut la seva iniciativa, senyor Millo, ja en pot tenir la seguretat, no hi hauran sorpreses respecte a això. Hem proposat, doncs, una proposta de supressió total d'aquest impost, articulada de manera que sigui encaixable, lògicament, amb una eliminació que depèn de l'àmbit estatal.

L'enunciat és ben clar, el llegeixo brevíssimament perquè consti només en acta: «Amb aquest objectiu i per tal de dur a terme la supressió de l'impost per la via dels fets, s'incrementen substancialment les reduccions que es poden aplicar als subjectes passius de l'impost.» S'estableix l'exempció de l'habitatge habitual en un 99 per cent, independentment del valor d'aquest i s'introdueixen dues bonificacions: una, per als grups 1 i 2, 99 per cent, i una del 95 per cent i 90 per cent respectivament, per als grups 3 i 4 per les adquisicions *mortis causa* i les *inter vivos*. Es redueixen substancialment els tipus i els coeficients multiplicadors. Fonamental, d'aquesta manera s'aconsegueix que a Catalunya la tributació per l'impost de successions i donacions tingui un caràcter marginal i merament informatiu. Feina feta –feina feta–, plantejada la iniciativa, compromís amb el nostre electorat, a favor dels temps, etcètera. Quins són els beneficiaris? Les classes mitjanes i els treballadors del nostre país. Vostès, insisteixen..., jo he tornat a

rellegir algunes intervencions que han fet els diputats socialistes i els diputats, fins i tot, republicans en aquesta cambra, insistint que aquesta és una manera de gravar els rics. Vostès ja no poden dir això. Que consti –també els vull ser clar– que aquesta argumentació, si tingués aquest element, no variaria per mi l'argumentació, que els consti, però no parlem d'això. Parlem que vostès creuen que els rics paguen successions i donacions. Però el conseller Castells sap que no. Vostès creuen que els rics paguen successions i donacions, i justificats davant de la història i la moral col·lectiva que els anima. Però el conseller Castells sap que no, perquè amb la informació que té sap el conseller Castells que qui paga l'impost són les classes mitjanes i els treballadors. O és que un treballador avui no té una «caseta petita», fruit de la seva vida –per cert, en un àmbit d'exploració, crec recordar–, que finalment té aquesta caseta que la transmet als seus fills i en molts casos significa que han de vendre la caseta per poder pagar els impostos. Vostès saben que això és així, i les informacions que tenen al departament ho justifiquen. Per tant, les classes mitjanes i els treballadors d'aquest país són els primers beneficiaris. Qui més? Home, molts i molts contribuents. El Síndic de Greuges ha presentat un informe que tots vostès han llegit. Parla de l'impost de successions i donacions, de les queixes de tants i tants contribuents respecte a això. Fem-li cas. Després el Síndic és moderat i proposa reforma, i nosaltres proposem supressió, és ben obvi. Però, llegeixin vostès aquest informe i veuran què és el que pensa la ciutadania d'aquest país.

Tres, la competència autonòmica. Hem de recordar que Navarra, el País Basc, Madrid i el País Valencià estan competint amb nosaltres? El conseller Castells, de mena optimista, va pensar que podríem harmonitzar –va pensar vostè–, que convindria harmonitzar que aquest impost no permetés ser rebaixat unilateralment per les comunitats autònomes. Una variant d'això, conseller... I li vàrem dir: «Optimista sí que ho és, però pràctic no.» I la prova n'és que, naturalment, les comunitats segueixen amb la seva rebaixa i Catalunya es veu obligada a manobrar. Pregunta: No deu ser aquesta la raó per la qual no tenim avui encara l'impost de successions i donacions com el teníem la passada legislatura? No tindrem en compte –i ho aplaudiríem, conseller, i ho aplaudiríem–, no tindran en compte vostès aquesta competència de les comunitats autònomes, que s'està produint, i obliguen a donar un pas més enllà del que teníem? Em diu que sí amb el cap el conseller Castells. Progressem. Del tot? No. Suficientment? Tampoc. Però progressem, conseller Castells. Vostè ja és sensible a que als altres ens posen en una situació molt complicada, que ha de mantenir la proposta que vostè tenia.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Fernández Teixidó

Acabo president. I acabo per dir el següent: no és cap prognosi, no és cap profecia, no és cap amenaça, però farem via. Trigaran mitja legislatura, trigaran una legislatura, en trigaran dues, conseller Castells, però l'impost

de successions i donacions desapareixerà d'aquest país...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Fernández Teixidó

I nosaltres que tenim aquesta percepció els diem: «Senyores i senyors diputats, per què quedar en ridícul? Per què no començar ja ara? Per què no sumar-se a la proposta de supressió avui? Per què no pugem al tren? Per què no perden l'oportunitat i avui voten a favor?»

El president

Per què no acaba, senyor diputat?

El Sr. Fernández Teixidó

Ja acabo president. Avui és dimecres...

El president

És que ho ha dit dues vegades, senyor diputat.

El Sr. Fernández Teixidó

I els dimecres a la cambra mai hi han miracles.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula per defensar l'esmena a la totalitat presentada pels grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Antoni Comín.

El Sr. Comín Oliveres

Senyor president, molt honorable president, senyors diputats, honorable conseller, senyor Teixidó, vostè diu: «No fem una intervenció ideològica», però jo li he de dir que celebros la intervenció que vostè ha fet, perquè tant a l'hora de plantejar l'orientació com a l'hora de plantejar els fonaments de la seva proposta, vostè no sé quina paraula..., amb quina paraula ho descriuria, però ha fet una intervenció ideològica, la qual cosa celebros. Vostè ha explicat quina és la seva concepció del dret de propietat. Si vol, ha fet filosofia política –queda més pulcre–, ha fet filosofia política, doncs permetem-nos... –jo no ho faré especialment–, però permetem-nos poder posar les gotes imprescindibles de filosofia política a les nostres intervencions. Vostè ha parlat de la seva concepció de la justícia distributiva. Escolti, sobre el dret de propietat, per nosaltres no és un dret absolut el dret de propietat, no ho és, no respon ni a la nostra filosofia ni tant sols al consens de les democràcies avançades occidentals. La Constitució espanyola parla de la funció social del dret de propietat, i l'impost de successions és una..., senyor diputat, de les moltes maneres que hi ha d'intentar garantir la funció social del dret de propietat. Però no fem una intervenció ideològica. Vostès, ja ho ha dit, demanen la supressió *de facto* de l'impost, i a nosaltres, això, ara mateix, en

aquest context, ens sembla no només innecessari, sinó una barbaritat, perquè ja li he dit, ens sembla que és extremista, ens sembla –li vaig dir l'altra vegada, no vull haver d'insistir en això– que és atemptar contra la igualtat d'oportunitats.

Nosaltres, el Govern d'entesa..., els ho vaig dir a vostès i a vostès, la majoria que dona suport a aquest Govern ja ha expressat reiteradament, per boca del president de la Generalitat, per boca del conseller d'Economia i Finances, la voluntat de rebaixar l'impost i rebaixar-lo substancialment, i de rebaixar-lo pensant en les classes mitjanes, fins a l'extrem que la nostra proposta –que ja li vaig llegir l'altre dia, no me la faci tornar a llegir– és una proposta que preveu la pràctica supressió de l'impost per a les classes mitjanes, la supressió de l'impost per a aquells habitatges que no arribin a un valor de 500.000 o 600.000 euros, etcètera, ja li ho vaig dir l'altre dia, ho pot trobar en el *Diari de Sessions*, eh?

Vostè m'ha tret una cosa de la boca, certament. Jo li volia dir: «Escolti, vostès no ho van fer quan podien fer-ho». És curiós, vostès ens demanen... (*veus de fons*) –però deixi'm que li reflexioni sobre això, no?–...que nosaltres fem una cosa que vostès haurien pogut fer quan governaven, però no van voler fer quan governaven. Vostè ja ha reconegut que estava al Consell Executiu, imagino que se'l va escoltar, però no van acabar de fer tot el cas que vostè hauria desitjat a les seves posicions. Però, clar, si m'ho permet, des de la més franca simpatia que sé que ens tenim vostè i jo, li diré que vostès ens estan començant a acostumar a una cosa una mica desconcertant, que és que les seves propostes quan estan a l'oposició i les propostes que feien quan estaven al Govern estan distanciades per un abisme realment preocupant, senyor conseller, ja sigui l'Estatut, ja sigui l'impost de successions... l'Estatut no es podia tocar, després havíem de tenir el concert econòmic, l'impost de successions no el van reformar quan tenien la majoria que calia per fer-ho, ara no volen rebaixar-lo, el volen suprimir del tot. Escolti, a mi em semblen desconcertants, els salts abismals que vostès fan, no?, cap a posicions extremistes, amb un tema, amb un altre tema... I ja sap vostè que nosaltres aquest impost no l'eliminarem, el reduïrem, i no l'eliminarem perquè aquesta majoria parlamentària –li repeteixo el que li vaig dir l'altre dia– ha vingut a fer moltes coses, però una d'elles és garantir un país més just. Perdoni que li parli d'igualtat d'oportunitats, m'acusarà d'ideològic, però jo em veig amb l'obligació de parlar-li d'igualtat d'oportunitats. Les nostres polítiques educatives estan pensades per garantir millor la igualtat d'oportunitats, i les nostres d'habitatge, i les nostres polítiques d'accés a la salut, etcètera. I, per tant, el que no farem és tenir en alguns temes una estrella polar, que és intentar garantir la igualtat d'oportunitats dels ciutadans d'aquest país, de tots els catalans i catalanes, i en altres polítiques com la política fiscal no fer-ho, perquè seria un acte d'incoherència. I nosaltres volem fer un esforç de coherència i que totes les nostres polítiques estiguin guiades, no exclusivament, però també i molt principalment per aquesta estrella polar, que és la nostra manera, no sé si ideològica, d'entendre la justícia social.

Però és que deixi'm que li repeteixi, ara sí, una cosa que li comentava l'altre dia. No li tornaré a llegir la carta del senyor Rockefeller, no pateixi, o del senyor Bill Gates, no ho faré –no ho faré. Però no és només una qüestió d'igualtat d'oportunitats – (*veus de fons*), aquests paguen, aquests paguen–, és una qüestió de meritocràcia. És a dir, no està en la tradició liberal clàssica la supressió d'aquest impost precisament. Podríem discutir molt sobre d'altres impostos des d'una perspectiva liberal. Però aquest!, que és un impost que, entre altres funcions, garanteix que el funcionament de la societat sigui més meritocràtic... Vostè em diu: «No té res a veure heretar l'impost als zero anys o als cinquanta.» Escolti, tot afecta la igualtat d'oportunitats, perquè un segueix sent ciutadà amb oportunitats, sigui quin sigui el moment vital en què està. Evidentment que les responsabilitats de la posició social d'una persona als cinquanta anys són diferents de les responsabilitats de la posició social d'una persona amb quinze anys, però tot afecta la igualtat d'oportunitats.

I escolti, jo crec que vostè, com a bon liberal, deu estar a favor dels principis meritocràtics i deu estar a favor que la gent es guanyi els seus avantatges a la vida a partir del seu esforç, eh? O és que a vostè li sembla normal que alguns ciutadans –que no tots heretaran als cinquanta anys– en algun moment de la vida tinguin dret a fer un salt endavant de deu metres, en aquesta carrera de la vida, no gràcies al seu esforç, sinó gràcies a un avantatge que no és mèrit seu?

Miri, en aquests moments a Catalunya pensar en les classes mitjanes no ens porta a la supressió de l'impost. I la supressió de l'impost és una posició extremista. I ens sorprèn que un grup com el de vostè faci extremisme en un tema com aquest, eh? Escolti, si em permet una broma, eh?, no cal estar en contra del dret d'herència, oi? Hi ha gent en aquest món que està en contra del dret d'herència; potser vostè i jo, de petits, ens llegíem llibres que estaven en contra del dret d'herència; evidentment, no és la posició de ningú d'aquest grup, però tampoc cal passar d'estar en contra del dret d'herència a estar en contra absolutament de qualsevol limitació, per petita que sigui, del dret d'herència, no? Això de passar de Trotsky a Hayek... la i grega i la ca és l'únic en comú, diguem, però fora d'això, no hi ha res més en comú.

Per tant, allunyem-nos d'extremismes de qualsevol mena; ni estar en contra del dret d'herència, ni estar en contra de la reforma que permeti modernitzar aquest impost per adaptar-lo a les noves circumstàncies del mercat immobiliari, de l'evolució social dels nostres països..., però tampoc demanar la supressió absoluta d'aquest impost.

Jo penso sempre, quan estem en aquest Parlament, que no hauríem de parlar només per a nosaltres, sinó que hauríem de parlar per a tots els ciutadans. I si em permet, intentaré, anant a la proposta concreta que vostès i nosaltres fem, i per comparar-les, fer un exemple molt pedagògic, molt pedagògic.

Miri, amb l'impost tal com el van deixar vostès, en aquests moments paguen l'impost aproximadament un 40 per cent dels ciutadans que reben herències. Amb la proposta de reforma de l'impost, que ja han anunciat rei-

teradament el president de la Generalitat i el conseller d'Economia, pagaran aquest impost aproximadament un 20 per cent dels ciutadans que reben herències. Per tant, nosaltres proposem que la meitat dels contribuents que ara han de pagar l'impost deixin de pagar-lo, eh?

Si em permet, aquest impost..., recordo que l'altre dia el diputat que em contestava en nom del seu grup em deia: «Vostè ha convertit aquest Parlament en una aula de P3.» Permeti'm baixar a P2, eh?, un moment, perquè ho entengui tothom. Aquí hi ha un edifici... (*Remor de veus.*) Els que estan fora d'aquest hemicicle, que també han de participar d'alguna manera en aquest debat, no? Tenim un edifici amb deu pisos, honorable diputat, i en aquests moments paguen l'impost els quatre pisos de dalt. Vostè diu, el diputat que va parlar l'altre dia en nom del seu grup també ho va dir: «Escolti, nosaltres estem pensant en aquell pare de família, en aquella mare de família que han estat estalviant al llarg de la seva vida per aconseguir un patrimoni i poder-lo..., i l'han construït pensant bàsicament en la possibilitat de deixar-lo als seus hereus.» Per fer justícia a aquesta gent, per fer justícia a aquestes classes mitjanes de què vostè parla i en què nosaltres pensem, no cal suprimir l'impost, no és necessari. Els beneficiaris de què vostè parlava en la seva intervenció no van d'acord amb la proposta que vostès fan; no van d'acord amb aquesta proposta. Que li eliminem l'impost al pis sisè i al pis setè, que és el que farem nosaltres, ja n'hi ha prou.

Vostès diuen: «No, miri, els quatre pisos deixen de pagar.» Extremisme. Però és que, escolti, hi ha un altre edifici; a més de l'edifici dels que paguen l'impost, hi ha un altre edifici amb tota aquella gent que mai pagarà l'impost –no em faci dir quants pisos té, perquè no li ho sabria dir, però segur que en té uns quants. I és l'edifici on viuen tots aquells que mai pagaran l'impost, perquè no tindran, deixi-m'ho dir, la sort de rebre una herència. Per tant, no tindran ni tan sols l'oportunitat de pagar aquest impost. I en aquesta gent hi hem de pensar, honorable diputat, hi hem de pensar. Jo no sé si vostè els tracta, però escolti, existeix també aquesta part del país –existeix aquesta part del país. I l'impost és una manera de distribuir la fortuna dels que podran rebre un patrimoni que no és fruit del seu esforç, repartir una part, per mínima que sigui, d'aquesta fortuna entre tots. Per això parlem de funció social de l'impost.

Seré breu i aniré acabant. Clar, jo li dic, per tant, que a mi em sembla una posició extremista, em sembla una certa barbaritat, diguem, no?, aquesta proposta que fan vostès. I vostè em contesta: «Oh, bé ho estan fent. Bé, ho estan fent les altres comunitats autònomes espanyoles...» Cantàbria, Madrid, UPN, Balears, València... Governades pel Partit Popular! –governades pel Partit Popular! I, es clar, també em sorprèn que la seva referència, la referència de vostès sigui ara l'Espanya del PP, ni que sigui en política fiscal! Clar, perquè si vostè m'està dient, senyor Teixidó, que la seva referència és la senyora Aguirre, el senyor Matas, el senyor Camps..., i el senyor Bush i el senyor Berlusconi, oi?, que són els que han proposat o han aconseguit suprimir l'impost entre els països occidentals, ja em deixa ben sorprès, perquè vostè sap...

Vostè parlava: «Està inscrit en el signe dels temps que a Catalunya s'elimini l'impost de successions tard o d'hora.» És que jo el que li dic que el que està inscrit en el signe dels temps presents, presents, actuals, és que la majoria –escolti, en un moment en què hi ha lliure circulació de capitals entre estats, eh?, i això vostè ho sap millor que jo–, la majoria de democràcies occidentals avançades en l'economia de mercat tenen aquest impost. Senyor Teixidó, li torno a llegir la llista? Això sí que és el signe dels temps actual! Els països normals, la majoria de països normals, tenen aquest impost: Alemanya, Àustria, Bèlgica, Estats Units, Finlàndia, França, Països Baixos, Irlanda, Luxemburg... Cansa la llista. Segueixo: Noruega, Regne Unit, Suècia, Dinamarca, Grècia, etcètera. Per tant..., de moment, Espanya és l'excepció. I Espanya és l'excepció per una situació davant de la qual, evidentment, serem responsables, que és que hi ha un risc i una realitat de competència fiscal a la baixa. I davant d'això, el conseller d'Economia reiterades vegades ja ha anunciat que el Govern serà responsable davant d'aquesta realitat, i no tancant els ulls davant d'aquesta realitat.

Vaig acabant, senyor diputat. Miri, com molt bé pot deduir del que li he estat dient, nosaltres votarem en contra de la seva proposició de llei, perquè no ens serveix ni de base per començar a treballar –no ens serveix ni de base per començar a treballar–, eh? Però, a més, insisteixo en el que li deia al principi, perquè en aquesta iniciativa, en aquesta matèria, la iniciativa la porta el Govern. No és que tingui dret a dur-la el Govern, és que ja l'està portant, la iniciativa, el Govern, en aquesta qüestió. Ja li he dit el que diu l'Acord d'entesa, si vol li ho recordo. L'Acord d'entesa, les intervencions del president i del conseller en aquesta matèria parlen d'aprovar aquest any –aquest any– l'impost, la reforma de l'impost, que sigui una reforma radical, substancial; com li deia, que el 80 per cent dels ciutadans quedi exempt de la tributació, de pagar, per tant la pressió fiscal mitjana es reduirà substancialment per a tots els contribuents; eliminar de forma considerable el mínim exempt; en el cas d'habitatges de pares a fills, aquell mínim exempt, ja li ho deia abans, arribarà als 500.000 o 600.000 euros; per tant, a més, totes les herències petites i mitjanes, en matèria d'habitatge, quedaran alliberades de pagar; millorarem el tractament fiscal per als familiars directes, per a cònjuges i per a fills; a més, el traspàs de les empreses i els patrimonis familiars a les noves generacions creiem que no ha de suposar una càrrega fiscal costosa, i, per tant, i a més, quedarà exempt de pagar el patrimoni empresarial afecte a activitats productives, que, de fet, ara pràcticament ja no tributa, només tributa en alguns casos, perquè quan la relació de parentesc és molt directa ja estan fora de la necessitat de pagar.

Miri, senyor diputat, jo estic segur que, quan nosaltres posem sobre la taula el nostre projecte de llei, vostès se'l miraran amb simpatia. I evidentment, em desconcerta d'alguna manera que vostè digui que ja entenia..., que vostè ja hauria celebrat que nosaltres haguéssim posat en aquesta legislatura sobre la taula el mateix projecte i que haguéssim arribat al consens al qual vam arribar –si interpreto bé les seves paraules– amb relació a aquella primera proposta que va fer el Govern. Perquè nosaltres creiem que per ser responsables amb l'entorn, el Govern

considera que per ser responsable amb l'entorn s'ha de fer una proposta més radical i més valenta que no pas aquella, i no tenim cap inconvenient a fer-ho.

I estem segurs que quan nosaltres fem aquesta proposta, que suposarà, ho repeteixo per enèsima vegada, una reducció substancial de l'impost, vostès, diguem..., vindran amb nosaltres –vindran amb nosaltres. Però li ho dic, mai, en una proposta fiscal d'aquest Govern, com diu el mateix Acord d'entesa, oblidarem la cohesió social; mai, en una proposta fiscal d'aquest Govern, oblidarem la justícia social, perquè de fet és per això que ens dediquem a la política.

Gràcies, senyor diputat; gràcies, senyor president.

El president

Senyor Fernández Teixidó...

El Sr. Fernández Teixidó

Gràcies, senyor president. Farem una cosa, diputat Comín, que no acostumo a fer, però la farem aquesta vegada: resseguir la seva intervenció. No ho acostumo a fer, causa una mica de fatiga, però aquesta vegada ho farem, crec que s'ho mereix; la seva intervenció ho mereix.

U, el dret de propietat no és un valor absolut –el dret de propietat no és un valor absolut. Ningú parla, senyor diputat, de valors absoluts. Parlem del respecte i de la progressió constant en l'acceptació dels drets de propietat. Això que vostè copsa sorprèn..., fa només vint-i-cinc, vint, quinze anys, en aquests bancs en què avui vostè s'asseu, els drets de propietat eren susceptibles de ser interpretats com un element distorsionador de la vida democràtica de les nacions. (*Veus de fons.*) Sí..., sí, sí. Fa quinze anys. No, no; fa quinze anys, els drets de propietat.

Però no només això... (*Veus de fons.*) Això és així. Però no només això, senyor diputat, no només això... (*Veus de fons.*) No li doni pistes, senyor conseller (*Rialles.*) No només això, senyor diputat, més enllà..., quan nosaltres observem la seva Llei d'habitatge, temem pels drets de propietat. (*Remor de veus.*) Ho tenen clar? Per tant, compte amb els drets de propietat.

Dos. Diu: «Nosaltres volem rebaixar l'impost.» Presentem aquesta iniciativa, senyor diputat, perquè vostès no n'han portat cap, d'iniciativa respecte a això. Diu: «Ja la portarem, serà molt bona.» Fins i tot ens ha dit una paraula que cuidi's: «Serà radical.» No cal. Portin una proposta com Déu mana, la discutim i si representa un salt qualitatiu, que jo crec que el representarà, hi donarem suport. Amb crítiques, però ho farem. Però no l'han presentat. I tenien una magnífica oportunitat –ja discutirem això al proper Ple– de fer-ho en l'àmbit del pressupost. I què incrementen? Un 12 per cent. Diu: «Això sí, eh?, no us preocupeu, classes mitjanes del país, que per això vetllem nosaltres.» Aquest any, això no toca; l'any que ve, ja en parlarem. Portin vostès aquest projecte i aleshores discutirem.

Tres. Li he explicat amb una crítica sincera, que no acostumen a ser realment comunes des de les tribunes parlamentàries, com havia anat la cosa. I la cosa és la següent. Tothom està –després farà una referència més

personal a aquesta qüestió— evolucionant, tothom està obligat a l'evolució de les idees; vostè també. I aquell Govern tenia un plantejament que avui en el capítol d'ingressos d'aquest pressupost —per cert, originalment negociat pel Govern de Convergència i Unió, i tenim el pressupost que tenim, tenim el volum d'ingressos que tenim, tenim el volum de recaptació que tenim—, doncs, tenim més oportunitats per fer-ho —tenim més oportunitats per fer-ho. Com ho podríem fer? Com ho podríem fer, després també li ho explicaré, i de quina manera.

Quatre, posicions extremistes. Diputat, no per repetir una idea és veritat: no hi ha cap posició extremista. Vostè creu que diu «posició extremista», «posició taumatúrgica», i tots ens direm: «Home, de cop i volta els convergents i els d'Unió s'han tornat extremistes.» Doncs, no —doncs, no! En aquesta matèria, doncs, no; en pot estar absolutament tranquil. Nosaltres el que sí que hem fet és dir: «Escoltin, com que tenim la recaptació que tenim i l'increment d'ingressos que tenim, podem deixar respirar millor les classes mitjanes i els treballadors d'aquest país. Fem-ho.» Diu: «Però, escolti'm, el nostre pressupost..., compte, compte, que necessitem polítiques socials!» Rebaixin —ja tindrem l'oportunitat de parlar-ne al proper Ple—, rebaixin la despesa per compte corrent. Aquesta, aquesta és la manera, diputat!, aquesta és la manera d'entendre, des de cap posició extremista, la qüestió de la supressió d'un impost.

Celebro —cinquè—..., avui ho ha dit, només ho ha dit, no ho citaré..., celebros veritablement..., perquè ens ho diu a cada debat, no contestant-me a mi, contestant a en Millo, que en Rockefeller és un referent. Qui ho havia de dir! (*Rialles i veus de fons.*) Diputada, en Rockefeller és un referent del seu grup parlamentari! Qui ho havia de dir? (*Remor de veus.*) I el Bill Gates! Alguna cosa, alguna cosa perilla; ja sé que la unitat del Govern no, però ideològicament això d'en Rockefeller, Comín, pensi-s'ho.

Meritocràcia, sisè punt, meritocràcia. Diu: «Escolti'm, a més impost pagat, més societat de mèrit.» Disculpi'm, senyor diputat, amb el millor to possible, quina rucada! Amb el millor to possible, tindrem una societat més de mèrit si apugem l'impost de societats? Pregunta: tindrem una societat més de mèrit si apugem l'IRPF? Si apugem tots els impostos *ad infinitum*, tindrem una societat més de mèrit? Quina rucada!, benivolgut diputat. No té res a veure una cosa amb l'altra. Vostè pot tenir una societat de mèrit, indiscutiblement que sí, i tenir els impostos controlats, que és el que nosaltres li demanem.

Set. De Trotski a Hayek. Dur, això, eh? Deixi'm que li digui una cosa molt personal, senyor Comín, i vostè, que sap el respecte que li tinc a la persona que citaré, ràpidament entendrà de què li parlo: vostè creu que el senyor Comín, pare seu, avui pensaria exactament el mateix que pensava fa vint-i-cinc anys? Absolutament que no. Li ho torno a preguntar: vostè creu que la persona, senyor Comín pare, que tant vam respectar, avui pensaria igual? Estaria en l'àmbit de Hayek? Segur que no. Però no estaria dient alguna de les coses que vostè diu. O segur que sí? (*Veus de fons.*) Devoció, devoció filial. Això ja entenc jo, senyor diputat, que és devoció filial.

Vuit —vuit. Hem de ser curiosos, que és l'única cosa, senyor diputat, és l'única cosa que no podem compartir,

i no té res que veure amb l'impost. Vostè no va a una classe de P2 per explicar als ciutadans de Catalunya que entenguin les coses que parlem dels impostos. És l'única cosa que no li podem permetre, l'única. Ha tingut un to bo, la seva intervenció; crec que el té bo, el meu, ens respectem, però hi ha una cosa que no podem dir: «Baixem a P2 per explicar als ciutadans de Catalunya això dels impostos, que és molt difícil.» Doncs, no. Ni el Parlament és P3, ni la ciutadania de Catalunya és P2, perquè aquí discutim de coses que tothom entén, senyor diputat. Les queixes al Defensor del Poble, múltiples; la gent que ens diu «endavant amb aquest tipus d'iniciativa»; l'esperança entorn de la supressió de l'impost..., està acceptada per una ciutadania que entén que aquest és un bon recurs de cara al present i el futur del país.

Nou. Vostè quedarà «en entredit», perquè presenta aquí una millora lleugera del que va ser la proposta inicial, i vostè quedarà «en entredit», perquè el conseller Castells, temps al temps, presentarà aquí una proposta, quan tingui a bé a presentar-la, que anirà més enllà del que avui ens ha dit vostè aquí. Li ho recordaré; oi tant, que sí! No mourà el cap ni el conseller Castells; ni una cella, mourà. (*Rialles.*) Presentarà una iniciativa que anirà més enllà, senyor diputat, del que vostè, en nom de l'ortodòxia socialista, ve a defensar aquí. Ja ho veuran. I perquè? Perquè és normal que es faci això, perquè estem en un àmbit de competència amb les altres comunitats autònomes, perquè és un clam, que això ho hem de reduir, perquè és un clam que la supressió serà parcial, anirem més enllà, però el conseller sap, el Govern sap i vostè ho hauria de saber que allò que tenien la passada legislatura no va a missa; tasca difícil per un socialista, d'altra banda, però no va a missa, això. Ho compren, senyor Comín? I, per tant, per això tindrem una altra proposta respecte a això.

Punt 10. No som nosaltres, els radicals i els extremistes. I si més no, diputat, el virus de la radicalitat està situat a La Moncloa. Diu: «Hacienda defiende a la defensiva sucesiones y patrimonio, frente a las tesis de Taguas» —assessor personal del president Zapatero. És a La Moncloa on es discuteixen successions i patrimoni, que ja en parlarem. I Hisenda diu: «Escolti'm» —llegeixi's això, eh?—, «escolti'm, haurem d'anar a poc a poc. Sí, sí, aquest és l'univers, aquest és l'horitzó; però hem d'anar una mica més poc a poc.» El virus està a La Moncloa, i vostè veurà, com comprovarà, com això progressarà amb el seu temps.

I acabo. Signe dels temps —acabo, president, malgrat el temps que encara ens queda—, signe dels temps: veurà la supressió d'aquest impost. No la veurem probablement en aquesta legislatura, però quan el nostre entorn, quan les comunitats que vostè ha esmentat i les comunitats que vénen, quan a Europa això s'entén que té un altre paper, quan les nostres empreses necessiten estímul permanents per competir, quan la nostra gent necessita elements per poder contribuir, vostès veuran aquesta supressió de l'impost.

I deixi'm que li digui una darrera cosa: som, diputat Comín, joves i tindran l'oportunitat de la supressió. No sé si m'ho recordarà vostè a mi, jo a vostè, o cap dels dos tindrem l'oportunitat de recordar-nos-ho. No ho sé. Però aquell dia sabrem que avui vam discutir que, trigarem

mitja legislatura, en trigarem una o en trigarem una i mitja, l'impost de successions *a favor* de les classes mitjanes i dels treballadors d'aquest país, és a dir, a favor de la majoria de ciutadans i ciutadanes de Catalunya, desapareixerà del mapa impositiu del nostre país.

Molts gràcies, senyor president.

(*El Sr. Comín Oliveres demana per parlar.*)

El president

Té la paraula el senyor Antoni Comín.

El Sr. Comín Oliveres

Molt breument, per contradiccions i per al·lusions, senyor president?

El president

Té un minut.

El Sr. Comín Oliveres

Sí, miri, vostè em diu «quina rucada!». Jo li he de dir, amb tots els respectes, quina sordesa! –quina sordesa! Jo li he dit: l'impost, a diferència dels altres, que compleix una funció meritocràtica és aquest, i no els altres. I vostè em fa un discurs sobre quina «tonteria» dir que els altres impostos són meritocràtics. Jo no ho he dit. Repassi el diari de sessions.

P2: era una ironia simpàtica. Si de cas la retiro, no hi ha cap problema.

El senyor Comín, miri, segur que el senyor Comín no pensaria en aquests moments el mateix que pensava, però jo, que el vaig poder conèixer bastant millor que vostè, tinc la sensació que més aviat em diria: «Fill meu, et veig més pragmàtic del compte.» Però això és una especulació que faig jo. (*Rialles.*)

I després li he de dir: escolti, la proposta que jo li he fet aquí... –m'ho diria, ja ho us ho dic, que m'ho diria, i jo l'escoltaria amb preocupació–, la proposta que jo li he fet aquí no va més enllà que la que farà el conseller, perquè li estic llegint literalment la intervenció del conseller i del president en conferències o en intervencions en comissions parlamentàries. Per tant, jo li estic explicant la proposta de l'acord d'entesa, de la comissió en què ha intervingut el conseller de sanitat.

I deixi'm acabar dient-li una cosa...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Comín Oliveres

...que és que celebri la seva capacitat taumatúrgica, diguem-ne, però, en tot cas, el que està quedant clar aquí és que per a vostè les referències són les comunitats autònomes del Partit Popular, i per a nosaltres són els països europeus.

Gràcies, senyor president.

(*Remor de veus.*)

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Sergi de los Ríos.

El Sr. De los Ríos i Martínez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, novament, en pocs dies, tornem a debatre, tornem a debatre sobre l'impost de successions i donacions i tornem a debatre sobre si supressió o reforma –en cap cas manteniment, eh?; també centrem el debat. De fet, en la seva proposició de llei, el Grup de Convergència i Unió parla de reforma parcial en el seu títol, però segons la mateixa exposició de motius ja ho deixen ben clar, i de fet a la seva intervenció, senyor Teixidó, ha quedat ben clar que l'objectiu és reduir «fins a la seva pràctica desfiscalització...», textualment, de l'exposició de motius. Per tant, *de facto* no estan parlant d'una reforma parcial, sinó que del que estan parlant és d'una absoluta desaparició i, per tant, d'una recaptació zero d'aquest impost estatal cedit totalment a la Generalitat de Catalunya.

Bé, des d'Esquerra Republicana ja vam tenir oportunitat de debatre no fa massa dies..., estem, no per la supressió, no estem per la supressió d'aquest impost; sí que estem per la seva modificació, per la seva reforma i, per tant, per la seva reducció.

Les motivacions, les vaig dir, i ja farà unes setmanes, però no em costa res tornar-les a repetir, perquè crec que també van bé per fixar el debat, i fins i tot en alguna part de la seva, diguéssim, exposició de motius o de la seva explicació de la situació actual, coincidirem, coincidirem amb aquesta anàlisi, coincidirem amb aquesta diagnosi. El que passa és que estem donant solucions diferents, i aquest és el debat que ens aquests moments tenim sobre la taula.

Estem parlant d'una manca de neutralitat de l'impost. Les decisions individuals dels ciutadans respecte a l'estalvi poden resultar condicionades, tant pel que fa al tipus de béns que s'adquireixen com al comportament estalviador.

En segon lloc, estem parlant d'un efecte d'inequitat horitzontal, una qualitat..., la qual és exigible a qualsevol figura tributària, i és que la igualtat de renda en aquest cas, o la igualtat d'herència..., la càrrega impositiva d'aquesta és diferent. Estem parlant d'un problema d'inequitat; per tant, parlem d'aquesta diagnosi. No hi ha una diferenciació dels cònjuges que s'integren al grup 2; estem d'acord amb aquesta diagnosi.

Estem d'acord també amb una pressió fiscal que bàsicament qui suporta ens aquests moments a la pràctica, *de facto*, qui suporta en aquests moments el pagament d'aquest impost no deixen de ser les classes mitjanes del país, les classes populars. Les classes altes –i aquí passem en un altre dels punys de la diagnosi–..., aquí es produeix el fenomen d'aquesta deslocalització fiscal. De fet, en altres territoris dins de l'Estat espanyol en aquests moments, com és ben sabut, aquest impost ja ha desaparegut, ja tenen la seva pràctica supressió d'aquest impost. I el que això suposa és que hi hagi una deslocalit-

zació quant a aquestes grans fortunes. Per tant, aquestes grans fortunes, *de facto*, en aquests moments, en aquest país, ja no paguen aquest impost de successions i donacions, i això ho reconeixem. I per això estem dient que..., evidentment, no estem defensant que l'impost de successions es quedi tal com està en aquests moments; estem defensant una reforma.

Doncs bé, tots aquests motius, nosaltres creiem, des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana..., i òbviament, com donem recolzament al Govern, estem totalment d'acord amb la política engegada pel Departament d'Economia i l'honorable conseller Castells, quant al fet que cal atacar tots aquests punts d'aquesta diagnosi que compartim des de la reforma, i és per aquí on hem d'atacar tots aquests punts.

Deixi'm dir una altra cosa, deixi-me-la dir, perquè si no ho dic..., allò, no em quedaré tranquil: també s'ha de reconèixer que si altres territoris de l'Estat espanyol han pogut fer aquesta pràctica desaparició de l'impost de successions és perquè el tema del finançament el tenen en millors condicions que no pas nosaltres. I això també s'ha de dir. I estem parlant de comunitats forals que tenen, com tots sabem, un règim de concert econòmic que nosaltres no tenim. I precisament aquest règim, el millor finançament, els ha permès poder tenir més marge de maniobra per poder fer una política fiscal, en aquest cas amb una supressió d'aquest impost. S'ha de dir també, s'ha de dir; s'ha de dir i s'ha de reconèixer.

I en aquest aspecte crec que ja estic avançant una de les primeres conclusions: nosaltres no tenim aquest model de finançament. Sabem el que tenim, sabem el model que ha quedat fixat amb el nou Estatut, sabem les dificultats que tindrem a tirar-lo endavant. La posició d'Esquerra Republicana crec que ha quedat clara, claríssima. (*Remor de veus.*) Precisament ens dóna poc marge de maniobra; poc marge de maniobra que entenem que ens ha de portar no cap a una supressió d'aquest impost, sinó cap a una reforma d'aquest impost.

De fet, el mateix conseller ja s'hi va comprometre en la sessió informativa, el conseller d'Economia i Finances, del 29 de gener d'enguany, a la Comissió d'Economia i Finances: «La voluntat d'aquest Govern és de reformar aquest impost, de fer-lo més just, reduint significativament la càrrega fiscal que avui suporten els contribuents.» Aquest és un compromís. I, òbviament, no fa ni mig any; no fa ni mig any, que el nou Govern ha començat a funcionar. Tenim quatre anys per endavant, és tota una legislatura, i precisament en aquella sessió informativa, en aquella compareixença del conseller Castells, parlava de totes aquelles prioritats polítiques per als propers quatre anys; no han passat ni sis mesos. Per tant, hem sentit..., jo crec que dins de la seva intervenció, doncs, ha parlat d'una certa deixadesa, o com si això, doncs..., bé, no estigués a l'agenda. Evidentment, pertany a l'agenda del Govern de Catalunya.

En concret, en l'impost de successions i donacions s'incrementarà el mínim exempt, per tal de disminuir de forma important el nombre de persones obligades, obligades a declarar aquest tribut. I és precisament en aquesta línia que ha d'anar la reforma, precisament quant a la diagnosi que fèiem, reconeixent que en

aquests moments qui el suporta, bàsicament, són les classes mitjanes del país, aquest impost.

Deixi'm dir-li una última cosa. Fa pocs dies, just abans de Setmana Santa, va entrar aquí al Parlament el nou pressupost, el pressupost per a l'any 2007. I vostè ja hi ha esment: un increment del 12 per cent en la seva recaptació, efectivament. El liquidat durant l'any 2006, el liquidat –per tant, estem parlant de xifres reals, no pressupostades–, van ser 709 milions d'euros en concepte de la recaptació d'aquest impost, i es preveu una recaptació de 795. És a dir, la realitat són 709, de l'any 2006, i es preveu per al 2007, per enguany, una recaptació de 795. Jo crec que precisament aquest increment en la recaptació permet un marge de maniobra, però el permet per a la reforma, en cap cas el permet per a l'eliminació, perquè, si no, ja em dirà vostè d'on traurem els diners per suplir aquests 795 milions d'euros. O parlem de xifres reals, parlem dels 709 del 2006, ja em dirà vostè d'on els traurem. I aquest és un altre tema que també hem de posar sobre la taula quan ens decantem per reforma o per eliminació.

Senyor diputat, nosaltres votarem favorablement l'esmena a la totalitat, entenem que el text que presenten en aquests moments no seria una bona base per reformar l'impost de successions. Sí que és una bona base per eliminar-lo, evidentment, però nosaltres entenem que ara l'objectiu, per tots aquests motius que he donat, passa per la reforma.

Vostè parlava del futur, el futur..., qui sap!, ja veurem què passa dins del futur, potser ni vostè ni jo estarem aquí, però, en tot cas, esperem que tinguem un altre marge de maniobra, potser en aquell moment ja tindrem un model de finançament que ens ho permeti.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, el senyor Josep Enric Millo.

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, novament, ja s'ha dit fa un moment, tornem a debatre en aquest hemicicle sobre una qüestió que fa poc més d'un mes i mig debatíem. A algú li podria semblar, fins i tot, divertit: «Mira, aquests repeteixen els debats. No en tenen prou amb una sessió, i el tornen a repetir.» No, és clar, hi han iniciatives diferents de diferents grups, que són tossuts, com ja s'ha dit aquí, perquè quan consideren que una cosa s'ha de fer, doncs, la presenten, la defensen i la intenten tirar endavant.

I aquest és un debat de totalitat. De fet, no és el debat en el qual hauríem necessàriament, tot i que podem fer-ho, d'entrar a fons en la discussió dels articles, de com ha de quedar la llei, etcètera, que podríem fer-ho, també, però és un debat en el qual el que estem debatent és si donem llum verda o no a entrar en el debat, i que la comissió faci la feina, que tothom faci les seves aportacions, que tothom defensi el que ha de defensar i que, finalment, en aquest país hi hagi una modificació que tothom estava dient que s'ha de fer. És divertidíssim

això per a alguns. Jo ho trobo trist, sincerament, ho trobo trist i lamentable, perquè sembla que tots sortim aquí, a la tribuna, i la gent de Catalunya ens deu escoltar, i diu: «Escolti, aquí tothom està d'acord en què aquest impost de successions i donacions s'ha de modificar. Uns diuen que l'han d'eliminar, altres diuen que l'han de reduir, altres que l'han de suprimir, altres que moderadament, altres que..., escoltin, per què no ho fan? Per què el deixen igual?» Sembla, una mica, que algú estigui prenent el pèl a un altre, aquí. I aquesta és la qüestió que a mi m'entristeix personalment.

Avui hi tornem, però no és la primera vegada, és la segona en aquesta legislatura, però ja ve de darrere això. A la sisena legislatura, l'any 2003, a iniciativa del Grup Popular, ja es va debatre una proposició de llei en aquest mateix sentit: «Fora.» A la setena legislatura, l'any 2005, també, iniciativa del Grup Popular: «Fora.» Després a la vuitena legislatura, pregunta al Govern, resposta: «Ho farem». Aquí estem. Proposta del Grup Popular, vuitena legislatura, esmena a la totalitat: no prospera. Fa un mes i mig d'això. Avui, proposició de llei del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Bé, a mi l'illustre diputat senyor Fernández Teixidó em mirava i em deia: «Senyor Millo, em sembla que avui tampoc ens en sortirem.» Vostè sap, senyor diputat, que jo sóc un home de fe i l'esperança és l'última cosa que es perd, i jo, fins al darrer moment, no llenço mai la tovallola. Però, bé, escolti'm, ho veurem –ho veurem.

I, aleshores, surt aquí el diputat del Grup Socialista i ens diu: «No, no, perdonin, aquí la iniciativa la porta el Govern.» Bé, la iniciativa la porta el Govern..., de què, exactament de què porta la iniciativa? De no fer res? Perquè, és clar, els que estem portant la iniciativa aquí a debat són altres grups parlamentaris, no és pas el seu, de grup parlamentari, ni el Govern per cert, malgrat que ho ha dit efectivament, però qui pren la iniciativa... O sigui, no torni a sortir a dir que aquesta iniciativa la porta el Govern, no. El Govern fa el que creu que ha de fer i entre altres coses paralitzar que aquest tema avanci –això és el que està fent el Govern–, impedir que aquest tema es pugui debatre on s'ha de debatre, que és a la comissió.

I, de fet, vostè ha parlat també dels programes electorals, és clar, o del document programàtic del Govern d'entesa, etcètera. Bé, en els programes electorals del 2003 del Grup Parlamentari Popular aquesta iniciativa, aquesta proposta ja venia; en els programes electorals del 2006, altres partits també s'hi han afegit. Estic convençut que a ningú li sorprendrà que el nostre grup parlamentari avui voti en contra d'aquesta esmena a la totalitat i doni suport, per tant, a la tramitació d'aquesta proposició de llei que presenta Convergència i Unió, no perquè coincidíssim al cent per cent amb el que planteja, però, en aquests moments, no és això el que més ens preocupa, és que coincidim plenament amb l'objectiu i amb la filosofia que inspira la proposta. I, per això, estem en aquesta línia, doncs, avui disposats novament a intentar que això prosperi.

De fet, només caldria remetre's a la meva intervenció del darrer dia 28 de febrer en aquest hemicicle, i ja està, podria donar per acabada la meva posició d'avui i, per tant, no m'estendria explicant els arguments. De fet,

no ho faré, perquè puc fer-ho, és a dir, el remeto a la meva intervenció del dia 28 i m'estalvio tota l'explicació, però, en qualsevol cas, mirin-la, els arguments estan plenament exposats, i a més a més s'han explicat d'una manera brillant, com sempre, per part de l'illustre diputat Fernández Teixidó. Però els temes han tornat a sortir i alguns dels altres grups també els han esmentat: l'accés de tributació sobre un mateix fet imposable –és evident en aquest cas, ha estat de manera brillant exposat aquí, no?–, el suport a l'empresa familiar, els valors de la família que alguns defensem –altres, evidentment, tenen un concepte diferent de la família, per tant, hi han certes coses que quan parlem de la família, de fet, no estem dient tots el mateix, no estan dient tots el mateix, no?, tampoc hi entro a fons–, l'afavoriment de la transmissió de l'habitatge habitual, l'opinió de les organitzacions representatives... Escolti, hem parlat..., si tots hi parlem, si a tots ens diuen el mateix. No pot ser que a uns els diguin que això s'ha de treure i a uns altres els diguin que no! Home, no s'ho creu ningú, això! La utilització de la capacitat normativa la tenim, fem-la servir! Que no serveix només per fer pujar els impostos, també es pot fer servir per baixar-los. Escolti, fem-ho! Però si, a més a més, han dit que ho faran. Facin-ho!

No m'hi estenc, ho repeteixo, però sí que vull fer dues consideracions. Primera, deixin de fer demagògia i expliquin la veritat; és a dir, jo crec que els ciutadans de Catalunya, en aquests moments, voldrien saber per què això no avança, per què en parlem i queda aquí parat. Expliquin el perquè. Jo no ho sé, això ho han d'explicar vostès. O és que ho volen deixar només en una petita modificació que ens proposaran el dia que discutim la Llei de mesures fiscals i financeres?, que em sembla que hi ha un petit repunt allà que si la miren vostès veuran que hi ha una petita referència. Ho volen deixar amb això? O sigui, pretenen passar tota la legislatura a base d'un petit retoc a la Llei de mesures fiscals i financeres? No ho sé, ho pregunto.

No s'amaguin tampoc darrere del discurs i de l'excusa d'igualtat d'oportunitats. Escolti, si aquí estem defensant tots la igualtat d'oportunitats. El que passa és que potser ho defensem de manera diferent. Però si vostès acaben de dir que també el volen afectar, reduir i modificar. Doncs, fem-ho! De fet, jo penso que ho diuen, però en el fons no s'ho creuen. Jo penso, amb tots els respectes, que ho diuen perquè es veuen una mica forçats a dir-ho, però en el fons no s'ho creuen. Ja he dit abans que, evidentment, quan parlem de model família, de quin paper ha de tenir la família en la societat i quin paper ha de tenir l'Estat, no estem defensant el mateix. I per això, potser, aquí no ens acabem d'entendre. Però és igual, presentin la seva proposta i discutim-la; presentin-la i discutim-la.

I només una qüestió, perquè evidentment vostès tenen raó quan diuen que ho estan dient, però la meua pregunta és: «Per què ho diuen i no ho fan?» No només el conseller –si el conseller ho ha dit en la comissió!–, ho està dient reiteradament el president de la Generalitat de Catalunya, el president Montilla, i a mi m'agrada molt sentir-lo –que no senti de precedent, no?, però m'agrada sentir-lo– quan diu que vol tocar aquest impost i vol abaixar-lo. Escolti, facin vostès això, no?

Dinar amb el senyor Zapatero, Maragall i Montilla, el dia 24 d'octubre de 2006, paraules del president: «Ens comprometem a utilitzar la nostra capacitat de modificar els impostos per fer-los més justos socialment i per reduir càrregues excessives.» –«mes justos socialment», atenció!, «i reduir càrregues excessives»– «En aquest sentit considerem necessària una reforma significativa de l'impost de successions, incrementant el mínim exempt per tal de reduir de forma important el nombre de persones obligades a declarar...», bla, bla... Molt bé, escolti, paraules del senyor president de Catalunya.

Dia 8 de març del 2007, paraules del senyor president, també. En aquest cas en una conferència al Col·legi d'Arquitectes, davant d'un munt d'empresaris, parla del document, del programa i dels compromisos. La conferència era: «Compromís per Catalunya. El Govern creu que el traspàs de les empreses i els patrimonis familiars de les noves generacions no ha de suposar una càrrega fiscal especialment costosa, aquest és l'objectiu del futur projecte de llei sobre l'impost de successions i donacions.» Molt bé, fantàstic.

Escolti'm facin-t'ho, per què no el porten? Ara vostè em diu: «No, és que només portem sis mesos...», i tal. No, escolti, no és aquest el tema. Si és important i és prioritari i està pensat, tant pensat i tan preparat i tant elaborat, portin-lo aquí, en parlem, el podem discutir i possiblement puguem arribar a posar-nos d'acord, malgrat que no el compartim al cent per cent, però moltes famílies ens ho agrairan. Per una vegada, i sense que senti precedent, fem-li cas al president.

Acabo. Senyores i senyors diputats, lamento, com he dit al començament, haver de constatar la realitat, una vegada més, en els darrers quatre anys –he començat a dir que això ja ve del 2003 i en aquell cas a iniciativa del Grup Popular–, els tres grups del tripartit paralyzaran un debat necessari, impediran la regularització d'una situació injusta que perjudica moltes famílies catalanes. El corró de la majoria parlamentària del tripartit ofega, una vegada més, les expectatives de moltes catalanes i catalans que observen amb incredulitat i estupefacció com en altres comunitats autònomes, i no només del Partit Popular, també governades per alguna altra força política, veuen com en aquells llocs la pressió fiscal sobre les persones i les famílies disminueix cada any, mentre que a casa nostra, malgrat l'autogovern, malgrat el nou Estatut d'autonomia i malgrat la nostra benvolguda capacitat normativa, el que fa el Govern d'entesa i de progrés, és a dir, el tripartit, és mantenir uns impostos que caldria suprimir, apujar-ne uns altres que no s'haurien de tocar i augmentar d'aquesta manera la recaptació pública a costa dels contribuents en lloc d'alleugerir-los i preocupar-se de generar riquesa abans de pensar a repartir-la.

Només ens queda esperar que el Govern es digni complir les seves promeses i porti a aquesta cambra la seva proposta de modificació de l'impost de successions i donacions. No hi ha cap motiu raonable que justifiqui aquest espectacular endarreriment en la presentació del projecte davant d'aquesta cambra. Segur que no coincidim al cent per cent en la seva proposta, ja ho he dit, nosaltres volem suprimir i vostès volen reduir moderadament. Bé, en qualsevol cas, jo els demano, grups que

donen suport al Govern, Govern de Catalunya, que es posin les piles. És un tema tan sensible que val la pena donar-s'hi pressa...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Millo i Rocher

...no cal esperar al final de la legislatura. Nosaltres ho agraiem, però sobretot ens ho agrairan moltes famílies catalanes que se senten menystingudes i maltractades per una situació impositiva injusta, indefensible, a la qual el Govern de Catalunya no pot continuar donant l'esquena descaradament.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'illustre senyor Daniel Pi.

El Sr. Pi i Noya

Honorable president... Il·lustres diputats, il·lustres diputades, jo tinc la sensació que per molts esforços que fem avui això és un *déjà vu*, això és una segona part del debat que vam tenir el 28 de febrer. Perquè aquí hi ha una coincidència notòria –no cal que aixequem acta notarial, però hi és– entre les propostes de Convergència i Unió i la proposta que ens va fer en aquesta matèria el Partit Popular. Queda absolutament clar en l'exposició de motius: l'objecte és la supressió de l'impost per la via dels fets. I, per tant, com ja s'ha dit aquí, ens trobem davant de dues propostes: una, la de Convergència coincidint amb la del Partit Popular, que parla de la supressió simple de l'impost. I, una altra postura, la de les forces polítiques que donen suport al Govern d'entesa, que tenen la voluntat d'actuar, clarament d'actuar, sobre l'impost de societats... (*veus de fons*) –em donaven temps suplementari, cosa que sempre és d'agrair, en un diputat novell.

Per tant, estic dient, unes forces d'esquerra que el que volem és actuar, no quedar-nos parats damunt d'aquest impost, i actuar en el sentit que aquí ja s'ha explicat: incrementar el mínim exempt –i això vol dir menys subjectes passius, que queden subjectes–; incrementar la deducció corresponent a la transmissió d'habitatges, adequant-ho a la realitat del mercat, especialment en aquells casos en transmissions entre cònjuges o entre pares i fills, i assegurar, si és que encara s'ha d'assegurar, que el traspàs dels actius que estan afectes a una activitat empresarial no incorpora una càrrega fiscal. I, vostès, si són honestos, no poden dir que no coneixen aquesta posició i que no coneixen un compromís clar de presentar una proposta en aquest sentit dins d'aquest any. Això figura en el document programàtic del Govern d'entesa, en la compareixença de l'honorable conseller a la comissió d'Economia i Finances el 29 de gener, això es va explicar el 28 de febrer en el debat, això figura en el Pla de Govern que el molt honorable president de la Generalitat va explicar, efectivament, Però, home!, aquí el senyor Fernández Teixidó ens ha fet una peti-

ta trampa, ha actuat com els directors d'orquestra que marquen el temps diferent en cada moviment. Quatre anys del darrer Govern de Convergència, va ser un període adequat per fer una reflexió; un any sembla que és un període excessiu per presentar una proposta que volem fonamentada i que volem presentar-la de manera seriosa. (*Remor de veus.*) El compromís, per tant, és de presentar aquesta proposta dins d'aquest any, i penso que és un compromís que el podrem mantenir sense cap tipus de problema.

Per tant, si volen, si així ho volen, podem repetir els arguments que ja hem repetit en ocasions anteriors. No ens sembla raonable la seva proposta, no ens sembla raonable eliminar una figura fiscal que està present a la major part dels països del nostre entorn. Aquí vostè també ha fet una petita trampa: «A Europa juga un altre paper.» Caram, això de l'*Spain is different* em pensava que ja havia passat a la història! És una figura fiscal que està present a la major part dels països del nostre entorn, i que també hi han uns col·lectius professionals que el defensen, reclamant-ne en algun cas l'homogeneïtzació, però que el defensen, col·lectius professionals. Per no parlar d'elements socials tan importants com els mateixos sindicats. No ens sembla just tractar de la mateixa manera transmissions que poden ser molt diferents, molt diferents en el valor, molt diferents a la vinculació entre transmissors, molt diferents del patrimoni preexistent... No és el mateix, i com que no és el mateix, no pot tenir el mateix tractament fiscal.

No ens sembla raonable continuar esbiaixant la fiscalitat d'aquest país en detriment dels impostos directes i a favor, perquè al final acaben sent a favor, dels indirectes, que és una línia que en els darrers anys s'ha anat mantenint. Ho vull reiterar. Els impostos indirectes potser són poc visibles i no fan soroll, però no són redistributius i són, per tant, molt més injustos.

No ens sembla raonable continuar ampliant la bretxa entre les aportacions fiscals de les rendes del treball, que es configuren cada vegada més com la base fiscal per excel·lència, a vegades amb voluntat d'acabar sent la base fiscal gairebé única del nostre sistema tributari, i la resta de les rendes.

S'ha dit: si estem per un sistema fiscal just i no discriminatori, aquest impost hi té un paper a jugar. El tractament de totes les rendes no és igual, no tributen en els impostos el mateix les rendes de treball que les altres rendes. És bo que hi hagi un impost com és aquest, en el qual el tractament és idèntic per a tots els subjectes passius. Aquesta és la filosofia, no la caricatura que vostè feia de no gravar els rics.

No ens sembla raonable eliminar una figura fiscal que té un rendiment important sense haver establert prèviament o quines despeses eliminem o quins ingressos incrementem, perquè, si no, ens passarà el que ens va passar, i ho vaig dir en el debat del 28 de febrer, quan es va eliminar l'IAE, que determinats ajuntaments que havien fet un esforç de gestió de les seves bases fiscals es van trobar de cop amb una pèrdua d'ingressos que els va portar a un deteriorament dels seus serveis.

I a més a més mantenim els motius de concepte de societat, de model de societat. És desitjable l'existència de

mecanismes que primin el mèrit per damunt de l'ascendència, l'esforç per damunt del pedigrí. Ens sembla desitjable que qui rep alguna cosa en torni a la societat alguna part per a sosteniment, encara que només sigui, del sistema que ha fet possible la seva recepció. I jo li asseguro que a mi em preocupa molt poc coincidir amb gent tan poc sospitosa de simpaties ecosocialistes com els que ja s'han citat o com el George Soros, que fins ara era l'únic que encara no havia sortit.

Tenim tots aquests arguments, i aquests arguments no són irrellevants, i són arguments que ens han de permetre un debat sensat. Però llavors no fem trampes, llavors no diguem des d'aquesta tribuna que hi ha gent que ha de vendre les cases per poder pagar l'impost de transmissió. (*Remor de veus.*) No és cert, això no contribueix a un debat que vostè diu que vol ponderat, de la mateixa manera que estic absolutament convençut que no contribueix a un debat ponderat que es digui que la Llei de l'habitatge, encara que avui no toca, amenaça la propietat.

Per tant, tenen vostès el compromís de reforma d'aquest impost, no d'una manera indiscriminada com vostès plantegen, no d'una manera des de l'extrem, sinó d'una manera raonable i amb un objectiu clar: atendre de manera diferent situacions que tenen característiques molt diferents. I en aquest procés haurem de tenir present, de tenir ben present, les conseqüències reals, no descomptades a l'avançada, de la competència fiscal, una competència fiscal que diu molt poc de la responsabilitat dels polítics d'algunes comunitats autònomes que es van llençar en primer lloc per aquest pendent, unes comunitats autònomes que, com ja s'ha assenyalat aquí, possiblement tenen una realitat d'esforç fiscal, d'inversió estatal *per capita* i de participació en els mecanismes d'anivellament clarament superiors als que té Catalunya.

Jo ja els ho havia advertit; sóc conscient que aquí avui potser ha canviat algun actor, potser s'hi han posat unes majors dosis de capacitat teatral, però hem repetit molts arguments. Com que hem repetit molts arguments no s'han d'estranyar que la posició del nostre grup parlamentari sigui també de repetició, sigui la mateixa.

Nosaltres, per tant, votarem a favor de l'esmena a la totalitat que han presentat els partits que donen suport al Govern.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

El senyor José Domingo, en nom del Grup Mixt, té la paraula.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente, honorable *conseller*, ilustres diputados y diputadas, al hilo del debate que estamos viviendo..., me ha recordado la película aquella de *El día de la marmota*. Si bien hemos cambiado marxismo, democracia cristiana, liberalismo por Trotsky, Hayek, el Comín grande y un Proudhon citado de una manera indirecta.

El debate es repetitivo, efectivamente. La proposición que plantea hoy *Convergència i Unió* viene a encajar en los dos aspectos que fueron tratados en el anterior debate, a instancias de lo que planteó el Grupo Popular. Uno, el trascendental, si estamos ante la supresión del impuesto sobre sucesiones y donaciones o ante su reforma, y un segundo aspecto, para nosotros también muy sustancial, el de los efectos no deseados sobre un modelo tributario no suficientemente pensado.

Empecemos por el primer aspecto, el de la supresión o reducción del impuesto. La proposición de ley es clara, clarísima, pretende la supresión, que califica de facto, del impuesto. Ciudadanos ya fijó su posición anteriormente: no somos partidarios de la supresión del impuesto pero sí de la reducción, de una reducción sustancial, del mismo.

La proposición, en los términos planteados, lleva a su supresión a través de la reducción de la base imponible, la reducción del incremento del tipo en la tarifa y del coeficiente multiplicador, y una novedosa bonificación del 99,9 por ciento, solamente esa, en adquisiciones mortis causa e ínter vivos.

Se ha apelado aquí a términos que parecen obsoletos, pero a nosotros nos resultan muy vigentes. Cuando se habla de aspectos tributarios, nosotros todavía confiamos en la equidad y en la redistribución, y más cuando la supresión del impuesto afecta, ataca la línea de flotación en lo que hace referencia a la recaudación, que tiene también unos efectos positivos en cuanto al destino de estos ingresos, siempre que se hagan bien y el gasto social se haga adecuadamente, que no siempre es así.

No haremos electoralismo, nosotros, en nuestra intervención; primamos el bien común. Lo fácil es hablar de supresión de tributos, pero no lo justo ni lo equitativo. Eso no obsta a que proceda realmente una reducción significativa de la base imponible y una moderada reducción del tipo de la tarifa que eviten que muchos sujetos pasivos que actualmente tributan no lo hagan, no tengan obligación de hacerlo.

Está claramente destinada nuestra propuesta de reforma a que las clases medias o los trabajadores no se vean obligados a tributar por este impuesto. Es evidente que nadie en su sano juicio en estos momentos está a favor de la tributación de aquellos padres que ayudan a sus hijos en la adquisición de su primera vivienda o para el establecimiento de su primera actividad empresarial o profesional, o en aquellas herencias fruto del esfuerzo y el trabajo de los causantes que son gravadas de una forma excesivamente gravosa. Pero la exoneración tributaria no debe hacerse con carácter general. No es lo mismo heredar o donar un patrimonio de 1 millón de euros que de 100 millones de euros, y eso debe tener sus consecuencias tributarias.

Por lo tanto, consideramos que el impuesto tiene que dejar fuera las herencias, permítanme las comillas, «normales», no aquellas que sean excepcionalmente grandes o de grandes fortunas.

Pero es que además yo quiero hacer reflexionar a los grupos que han estado proponiendo la supresión del impuesto sobre la constitucionalidad de la medida. No

deja de ser sorprendente que no se haya planteado con anterioridad, al hilo de otras supresiones de otras comunidades autónomas del impuesto sobre sucesiones y donaciones, el hecho de que la competencia para acordar la supresión corresponde al estado. Por lo tanto, la aplicación de la capacidad normativa de la comunidad autónoma no puede llevar de facto a la supresión, porque para llevar de facto a la supresión es necesario un instrumento jurídico, una ley, y si la ley era a consecuencias de forma inmediata de la supresión del impuesto, entendemos que habría que valorar la posible constitucionalidad de esa supresión, que en cuanto se dice de facto en realidad es de iure.

Pero, ¿por qué no se suprimió el impuesto antes, se ha preguntado el antiguo *conseller* y actual ilustre diputado de *Convergència i Unió*? Pues, sencillamente, porque no habíamos entrado como ahora se está en una carrera a la baja entre comunidades autónomas, y esa es la razón por la que nos lleva ahora a plantearnos en estos momentos la supresión del impuesto. Lo dice muy bien la exposición de motivos de la proposición de ley, en la práctica se ha efectuado la desfiscalización de este impuesto en otras comunidades autónomas. Eso ha dado lugar, y de eso se habló en el anterior Pleno, a la competencia fiscal a la baja, perjudicial, en definitiva, a una guerra entre comunidades para comprobar quién tiene la fiscalidad más reducida y a una deslocalización de contribuyentes por motivaciones fiscales. Es más, no es descartable, aquí se ha dicho y seguro que ha sido así, que algunos contribuyentes catalanes hayan optado ya por fijar su domicilio en otras comunidades autónomas para eludir el pago del impuesto.

Nosotros, como el *conseller* Castells, coincidimos en que eso es..., esa competencia fiscal a la baja es dañina y perjudicial; totalmente de acuerdo. Es más, el efecto, más que notarse en la recaudación del impuesto de sucesiones y donaciones, se notará o se nota ya en la reducción de recaudación de otros impuestos, como el de renta o el de sociedades, que van ligados a esa deslocalización.

La existencia de regímenes fiscales muy diferentes entre comunidades autónomas nos ha de hacer reflexionar sobre el modelo tributario general, e invito a esa reflexión. No seremos nosotros, desde luego, quien nos opongamos a la supresión de los regímenes forales en materia tributaria o a la supresión de la asimetría fiscal. Si esa es la vía, ahí nos encontrarán. En todo caso –en todo caso–, sí que apelamos a la conveniencia de introducir racionalidad en el sistema y mantener la necesaria armonización fiscal. El debate está ya en la opinión pública, afecta de forma directa a muchos ciudadanos y está produciendo situaciones de desigualdad tributaria para los contribuyentes entre unas comunidades y otras.

Le invito, como hice ya con anterioridad, al Gobierno, al *Govern*, a que inste al Gobierno de la nación a que proceda a impulsar una sustancial reforma, a la que ha aludido el ilustre diputado Teixidó, una reforma del impuesto sobre sucesiones y donaciones para atenuar los efectos perversos que esta carrera a la baja entre comunidades autónomas está produciendo. Mientras tanto –y me estoy refiriendo a dos adverbios y no a una revista, por no seguir con la línea ideológica–, mientras

tanto es conveniente que no se duerma el Gobierno y que traiga de una vez la reforma del impuesto para permitir, precisamente, la reducción de este tributo.

Como eso no ha sido así y como nosotros no estamos a favor de la supresión, pero sí a favor de la reforma, permítannos que en esta ocasión, como en la otra, este grupo parlamentario, Ciudadanos, proceda a abstenerse.

Muchas gracias, señor presidente.

El president

Gràcies, senyor diputat.

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Posarem, doncs, a votació l'esmena a la totalitat presentada pels grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya, Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat aprovada per 68 vots a favor, 53 en contra i 2 abstencions.

Atès, doncs, que l'esmena a la totalitat de devolució ha estat aprovada, de conformitat amb l'article 105.6 del Reglament, la iniciativa legislativa resta rebutjada.

Interpellació al Govern sobre els criteris i les polítiques en matèria de gent gran (tram. 300-00031/08)

El següent punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre els criteris i les polítiques en matèria de gent gran, presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Té la paraula l'il·lustre senyor Rafael López.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... (*remor de veus*) –aquells que es queden, els que se'n van..., aprofitarem també per agrair la presència de gent entre el públic. (*Pausa.*) Senyora consellera, vostè sap molt bé que des del Partit Popular de Catalunya una de les nostres bases és que la família és el centre de la societat, la base de la societat. Sense la família no pot existir la societat, sense la família no pot existir allò que és més sagrat a la nostra societat com és la solidaritat interna que es produeix entre els membres. Una solidaritat que en la majoria dels casos té límits, i té els límits lògics no només del temps, sinó també dels recursos. I per això, la societat, per això l'estat s'administra en estat i en societat del benestar. Per això, nosaltres pensem, senyora consellera, que a les portes de l'aprovació d'un nou pressupost, que a les portes de l'aprovació d'una nova llei de serveis socials, cal que fem memòria, cal que pensem en què ha fet aquest tripartit, que porta quatre anys –quatre anys, no sis mesos, quatre anys–, per a aquestes famílies, per donar solucions als problemes més evidents de les famílies.

Vostès ara estan parlant de la universalització dels serveis, però ens hauríem de preguntar: «Realment estem posant les bases, estem construint els equipaments, estem fent les polítiques per universalitzar, perquè la universalització sigui una realitat?» Perquè nosaltres estem veient, senyora consellera, que en molts aspectes vostès tenen massa promeses –venen massa fum– que després no es converteixen en realitats.

I parlem de residències avui, i volem parlar de residències, i sabem que en les residències, senyora consellera, hi ha una paradoxa: que quan preguntem als ciutadans i a les ciutadanes si voldrien estar a una residència –a majors de seixanta-cinc anys– ens contesten..., tothom, la majoria ens contesta que no. Però després quantes famílies pateixen perquè no hi poden accedir, per a la seva persona gran, quan ja té una determinada dependència, una alta dependència –que hi estem donant solucions–, però també una baixa i una mitjana dependència, que és on comencen moltes vegades les malalties d'Alzheimer, etcètera. Per tant, podríem parlar d'altres coses. Podríem parlar, per exemple, d'atenció domiciliària i veure com en aquests tres anys s'ha avançat poquíssim. I estem actualment només a un 2 per cent, només a un 2 per cent en l'atenció domiciliària. Podríem parlar també del programa «Viure en família». Ja li ha recordat durant molt de temps, un altre grup parlamentari, un programa, «Viure en família», que es va paralitzar i que actualment encara es troba en una fase de paralització.

Per aquesta raó, a nosaltres ens sembla que quan parlem de residències hem de mirar les hemeroteques i hem de veure què ens proposaven vostès. I ens proposaven, ens deien l'any 2003, que construirien 10.000 places de residències en quatre anys. I ens deien que en farien 2.500 a l'any; 2.500 que després quan vostès van arribar al Govern van reduir fins a les 1.700 o 1.500; depèn del dia, la consellera ens deia una cosa o ens en deia una altra.

Què ens deia el Síndic de Greuges aquest any? Ens diu: «El dèficit de places residencials assistides de cobertura pública continua sent un problema greu i generador de situacions difícilment suportables i s'afegeix a les insuficiències de l'atenció domiciliària.»

Miri, senyora consellera, si mirem l'única font fiable, la situació és alarmant. Segons les dades de l'Imsero, que és l'únic que ens dóna dades fiables any rere any, i que en tenim dades del 2006, l'any 2004 hi havia a Catalunya 49.095 places residencials, entre públiques i privades; un any després eren 50.885, quasi 2.000 més. Quina és la nostra sorpresa quan l'any 2006 aquestes places cauen fins a 48.525, segons dades de l'Imsero. Ho repeteixo, una caiguda molt important. Una caiguda tan important que ha fet reduir la ràtio, a què baixi del 4,3 per cent al 4,23 per cent, de la gent gran que viu a Catalunya, dels majors de seixanta-cinc anys.

Però si analitzem el pes que tenen les places públiques sobre el total de l'informe de la consultora Deloitte, suposo que vostè el coneix, realitzat un l'any 2003 i l'altre l'any 2006, ens deixa veure com el pes del sector públic s'ha reduït del 17,78 per cent, l'any 2003, fins al 17,34 per cent, l'any 2006. Així les places de finançament públic, segons aquesta consultora, han passat de